

Arrest

nr. 315 140 van 21 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: mevr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 10 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat DEKERF loco advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Jij, M. Q. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, vijftien jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. je bent geboren in Gazak, een dorp in het district Hesarak van de Afghaanse provincie Nangarhar, en woonde daar totdat je tien jaar oud was. Op tienjarige leeftijd verhuisde je naar het dorp Chamtala, gelegen in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. Voor jouw vertrek uit Afghanistan volgde je ook religieuze lessen in de madrassa. Op heden wonen jouw ouders en vier broers nog in Chamtala. Jouw zus is gehuwd en woont in Angoortak, nabij Gazak. Hier in België woont jouw oudste broer M. R. (...) (CG-nummer: (...)/ OV: (...)). R. (...) ontving in 2016 de subsidiaire beschermingsstatus.

Op een dag werd je in de madrassa te Afghanistan, samen met andere medestudenten, meegenomen naar een ondergrondse kamer waar gemaskerde taliban preekten over jihad, het plegen van zelfmoordaanslagen en jullie wapens en explosieven toonden. Thuis vertelde je dit tegen jouw vader en hij zei dat je niet langer moest gaan naar de madrassa omdat hij dacht dat zij jou zouden meenemen. Vervolgens bracht jouw vader jou naar het huis van één van zijn vrienden. Bij die vriend van jouw vader bleef je drie à vier dagen en daarna verliet je Afghanistan.

Je verliet Afghanistan vier à vijf maanden voor jouw aankomst in België en reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk. Op 19 juni 2023 diende je een verzoek om internationale bescherming (VIB) in.

Bij terugkeer vrees je de taliban maar daarnaast ook jouw vader omdat deze jou en jouw gezinsleden regelmatig sloeg.

Ter ondersteuning van jouw verzoek werden volgende documenten neergelegd (allemaal fotokopieën): Jouw taskara (= Afghaans identiteitsbewijs), jouw kaart en een certificaat van de madrassa waar je lessen volgde en een Belgisch medisch attest ter staving van jouw cognitieve problemen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Verder werd een attest aangaande uw cognitieve toestand neergelegd op 16 april 2024 (Administratief dossier – Groene map, stuk 1). Om op passende wijze tegemoet te komen aan jouw situatie werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het CGVS. Zo werd benadrukt dat er vertrouwelijk en professioneel wordt omgegaan met jouw verklaringen en dat de nodige discretie aan de dag gelegd wordt bij de behandeling van jouw verzoek. Ook werd aangegeven dat er, naast de pauze die standaard ingelast wordt halverwege het interview, een pauze door jou gevraagd kon worden wanneer je hier nood aan had. Er werd jou ook water aangeboden vooraleer het lokaal waar het interview plaatsvond binnengegaan werd. Bij aanvang van het gehoor werd gepolst naar jouw medische toestand. Je gaf toen te verstaan dat het goed ging met jou. De Protection Officer wees jou erop dat er ook rekening gehouden zal worden met jouw cognitieve toestand en dat je alle tijd mocht nemen om rustig te denken alvorens je antwoordde op de gestelde vraag. Alsook werd aangegeven dat als je de vraag niet begreep deze geherformuleerd zou worden (CGVS, p. 2-4). Tijdens het persoonlijk onderhoud bleek niet dat je vanwege jouw situatie belemmerd was in het duiden van jouw asielrelaas. Je werpt dit ook zelf niet op waardoor, gelet op het vlotte verloop van het gehoor, vastgesteld werd dat jouw rechten gerespecteerd werden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na jouw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat jij de taliban vreest omdat zij jou wilden rekruteren vanuit de madrassa. Daarnaast vrees je ook jouw vader omdat hij jou geregeld sloeg zonder reden. Er dient echter te worden vastgesteld dat jouw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door jou naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Wat betreft jouw verklaring dat jij Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en jij omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer (CGVS, p. 10, 11), dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/>

[publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf](#)) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban was doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er werd beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, kwam slechts zelden voor. Doorgaans beschikten de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Jij slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Zo werd jij, als dertienjarige, zonder goedkeuring van jouw vader meegenomen naar een ondergrondse kamer van de madrassa waar je onderwezen werd over jihad (CGVS, p. 10). Dat de taliban werkelijk zo een gedrag zouden stellen is frappant gelet op het feit dat zij toen al meer dan één jaar aan de macht waren in Afghanistan. Dat zij hun reputatie zo op het spel zouden zetten door dergelijk gedrag te stellen is weinig aannemelijk.

Alsook blijkt uit eerder vernoemde informatie dat na de machtsovername door de taliban de de facto regering haar eigen strijdkrachten probeert op te bouwen en daarvoor op vrijwillige basis rekruteert en vooral onder hun eigen aanhangers. Gevallen van gedwongen rekrutering worden hierbij niet gerapporteerd. Dat men jou dus wel trachtte te rekruteren, terwijl jij zelfs geen weet hebt van anderen die gerekruteerd werden (CGVS, p. 12), is weinig geloofwaardig en werpt alvast een eerste smet op de geloofwaardigheid van jouw relaas.

Los van de beschikbare informatie zijn jouw verklaringen met betrekking tot het gedrag die de taliban gesteld zouden hebben, niet in het allerm minst, merkwaardig. Zo is het immers absurd dat taliban met een bedekt gezicht jullie in het geheim zouden meenemen naar een ondergrondse kamer om daar te preken over het dienen van het land en het plegen van zelfmoordaanslagen. Dat jullie daar toen ook onmiddellijk wapens en zelfgemaakte explosieven te zien kregen maakt het enkel des te minder geloofwaardig (CGVS, p. 11). Zo waren jullie op voorhand nooit eerder aangesproken door de taliban maar zij waren wel in groten getale aanwezig (CGVS, p. 11). Het is echter volstrekt onduidelijk waarom de taliban alsnog gemaskerd zouden rondlopen terwijl zij de officiële machtshebbers waren. Daarnaast raakt het kant noch wal dat zij preekten over het plegen van zelfmoordaanslagen. Het is immers volstrekt onduidelijk jegens wie de taliban deze modus operandi nog zouden moeten hanteren. Dat jij trouwens stelt dat de taliban preekten over het verdedigen van het land maar tegelijkertijd niet kan specificeren wie ze hiermee bedoelden is weinig logisch en weinig doorleefd (CGVS, p. 11).

Hetgeen daarnaast nogmaals in de verf zet dat jouw verklaringen hoogstwaarschijnlijk niet overeenstemmen met de werkelijkheid is de vaststelling dat de taliban na jouw vertrek uit Afghanistan geen verdere stappen genomen hebben om jou op te sporen. Zo verklaar je niet te weten of de taliban jou nog komen zoeken zijn na jouw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 12). Aangezien je het niet weet en verklaart dat jouw familie het goed stelt in Afghanistan kan ervan uitgegaan worden dat de taliban geen verdere problemen gecreëerd hebben na jouw vertrek (CGVS, p. 9). Indien er werkelijk nog iets gebeurd zou zijn na jouw vertrek dat te maken heeft met jouw problemen dan kan verwacht worden dat je hiervan op de hoogte zou zijn aangezien je nog steeds in contact staat met jouw familie (CGVS, p. 9).

In lijn met het voorgaande dient trouwens opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat jij initieel, tijdens jouw eerste registratie, liet optekenen dat de taliban wel nog bij jou thuis langs geweest na jouw vertrek uit Afghanistan (Administratief dossier – Fiche Niet-Begeleide minderjarige vreemdeling, Motief). Later, bij DVZ, verklaarde je, nadat je gevraagd werd of de taliban nog op zoek waren gegaan naar jou, dat zij nog dreigbrieven gestuurd (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Dat jij op heden echter niet meer spreekt over verdere bezoeken van de taliban bij jou thuis of over dreigbrieven is frappant gelet op jouw eerdere verklaringen. Deze en voorgaande vaststellingen trekken dan ook een streep door de geloofwaardigheid van jouw relaas waardoor niet aangenomen kan worden dat de taliban geprobeerd zouden hebben jou te rekruteren.

Wat jouw bewering betreft, waar je stelt niet te willen terugkeren naar Afghanistan omdat jouw vader jou sloeg, dient opgemerkt te worden dat dit niet weet te overtuigen (CGVS, p. 10). Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat je dit element pas een eerste keer aanhaalde tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Nochtans kan verwacht worden dat, indien de beweerd mishandeling door jouw vader overeenstemt met de werkelijkheid en danig ernstig was, jij hier eerder melding van gemaakt zou hebben, in casu quod non. Je werd namelijk al bij DVZ gevraagd of er nog andere redenen waren waarom je Afghanistan verlaten hebt (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Daarnaast werd je ook nog eens gevraagd of je verder nog problemen gekend hebt van algemene aard. Je stelde echter telkenmale dat dit niet het geval was (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.7). Deze vaststelling wekt dan ook eerder het vermoeden dat dit een post-factum verzinsel is in poging om alsnog internationale bescherming aannemelijk te maken.

Alsook de vaststelling dat jouw vader jouw reis uit Afghanistan geregeld heeft valt niet te rijmen met het gegeven dat je hem zou moeten vrezen (CGVS, p. 11, 12-13). Jouw vader zou waarschijnlijk geen tienduizend dollar uitgeven als hij niet het beste voorheeft met jou (CGVS, p. 12).

Tot slot dient opgemerkt te worden dat je nooit fysieke verwondingen overhield aan de voornoemde slagen die je kreeg (CGVS, p. 11). Evenmin breng jij bewijzen aan die staven dat jij veelvuldig en hardhandig bent geslagen in Afghanistan. Bijgevolg kan niet zomaar aangenomen worden dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige documenten die jij hebt voorgelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen conclusie om te buigen. Zo is jouw taskara een indicatie van jouw identiteit en herkomst, hetgeen niet betwist wordt in deze beslissing. Jouw kaart en certificaat van de madrassa ondersteunt jouw verklaring dat je naar de madrassa ging, hetgeen an sich evenmin betwist wordt. Dat je naar de madrassa ging houdt echter niet automatisch in dat de taliban jou probeerden te rekruteren. Dit dien je in concreto aannemelijk te maken, hetgeen jou niet gelukt is (zie supra).

Het medisch attest is evenmin bij machte een ander licht te werpen op de reeds gedane appreciatie. Indien jij echter van oordeel bent dat jouw cognitieve toestand danig ernstig is en jij hierom niet kan terugkeren naar Afghanistan dan dien je jou te wenden tot de geëigende procedure.

Wat de situatie van jouw oudste broer M. R. (...) (CG-nummer: (...)) / OV: (...)) betreft dient opgemerkt te worden dat deze de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd in 2016 vanwege de toenmalige veiligheidssituatie in jouw regio van herkomst. De veiligheidssituatie is sindsdien sterk gewijzigd waardoor de subsidiaire beschermingsstatus niet langer automatisch toegekend wordt, hetgeen hieronder uiteengezet wordt (zie infra).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEd en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met

het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Zo laat je na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is

van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een dierdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt.

Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de

facto autoriteiten ten aanzien van Afghansen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot 13-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Je stelt dat je voor jouw vertrek uit Afghanistan twee en een half à drie jaar lessen gevolgd hebt in een madrassa (CGVS, p. 4). Alsook hielp je jouw gezin door mee te helpen met het bewerken van de grond (CGVS, p. 5). Bovendien blij jij afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote Talibanaanwezigheid, en daarnaast leefde je nog meer dan één jaar in Afghanistan na de machtsovername van de Taliban (CGVS, p. 5, 7). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden jou volledig onbekend zijn.

Daarnaast blijkt dat jij nog een netwerk in jouw regio van herkomst hebt, waarmee je nog in contact staat (CGVS, p. 7), dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij je jou desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Bijgevolg dient besloten te worden dat jij door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat jij, na een verblijf van nog geen elf maanden in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Daar waar kan worden aangenomen dat je tijdens jouw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon je evenwel nergens concreet aan dat jij deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat je er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon jij in concreto aan dat je gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die je moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor je bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat jij niet aannemelijk hebt gemaakt dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban jou niet zullen viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en

geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat jij niet aannemelijk hebt gemaakt dat je bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat je daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 2 en 3 Antifolterverdrag, van de artikelen 6 en 7 BUPO-Verdrag, van artikel 3 Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Op 25 september 2024 legt verwerende partij per aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM, de artikelen 2 en 3 Antifolterverdrag en de artikelen 6 en 7 BUPO-Verdrag worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. In zoverre verzoekende partij aanvoert dat, hoewel verwerende partij erkent dat er in haar hoofde, als niet-begeleide minderjarige en wegens haar cognitieve toestand, sprake is van bijzondere procedurele noden, onvoldoende rekening gehouden werd met haar jonge leeftijd en cognitieve problemen, in het bijzonder bij de beoordeling van haar verklaringen, stelt de Raad evenwel vast dat de commissaris-generaal wel degelijk afdoende rekening heeft gehouden met haar jonge leeftijd, haar profiel als niet-begeleide minderjarige en haar cognitieve problemen zoals deze blijken uit het door haar aangebrachte medisch attest d.d. 11 april 2024 en het bijgevoegde neurologisch verslag.

In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat aan de in hoofde van verzoekende partij vastgestelde bijzondere procedurele noden, als niet-begeleide minderjarige en wegens haar cognitieve toestand, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Verwerende partij motiveert dienaangaande als volgt: *"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van*

oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Verder werd een attest aangaande uw cognitieve toestand neergelegd op 16 april 2024 (Administratief dossier – Groene map, stuk 1). Om op passende wijze tegemoet te komen aan jouw situatie werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het CGVS. Zo werd benadrukt dat er vertrouwelijk en professioneel wordt omgegaan met jouw verklaringen en dat de nodige discretie aan de dag gelegd wordt bij de behandeling van jouw verzoek. Ook werd aangegeven dat er, naast de pauze die standaard ingelast wordt halverwege het interview, een pauze door jou gevraagd kon worden wanneer je hier nood aan had. Er werd jou ook water aangeboden vooraleer het lokaal waar het interview plaatsvond binnengegaan werd. Bij aanvang van het gehoor werd gepolst naar jouw medische toestand. Je gaf toen te verstaan dat het goed ging met jou. De Protection Officer wees jou erop dat er ook rekening gehouden zal worden met jouw cognitieve toestand en dat je alle tijd mocht nemen om rustig te denken alvorens je antwoordde op de gestelde vraag. Alsook werd aangegeven dat als je de vraag niet begreep deze geherformuleerd zou worden (CGVS, p. 2-4). Tijdens het persoonlijk onderhoud bleek niet dat je vanwege jouw situatie belemmerd was in het duiden van jouw asielrelaas. Je werpt dit ook zelf niet op waardoor, gelet op het vlotte verloop van het gehoor, vastgesteld werd dat jouw rechten gerespecteerd werden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoekende partij toont niet *in concreto* aan op welke wijze de aan haar verleende steunmaatregelen niet zouden hebben volstaan, noch concretiseert zij afdoende waar of op welke wijze haar jonge leeftijd en/of profiel als niet-begeleide minderjarige en/of haar cognitieve toestand onvoldoende in rekening werd gebracht bij de beoordeling van haar verklaringen. Evenmin geeft zij enige concrete duiding waar of op welke wijze voormelde elementen in hoofde van verzoekende partij van invloed zouden zijn geweest op haar gezegden, laat staan dat zij aantoont dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt hierbij dat nergens in het medisch attest d.d. 11 april 2024 gesteld wordt dat verzoekende partij zich in de absolute onmogelijkheid bevindt om in het kader van haar procedure tot internationale bescherming de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Er wordt weliswaar gewag gemaakt van bepaalde cognitieve problemen die het vertellen van het relaas kunnen bemoeilijken, doch worden er tevens verschillende concrete maatregelen opgesomd die genomen kunnen worden teneinde een vlot verloop van het persoonlijk onderhoud te verzekeren en aan de cognitieve problemen in hoofde van verzoekende partij tegemoet te komen. Hiermee werd door verwerende partij middels de genomen steunmaatregelen duidelijk rekening gehouden.

Bovendien blijkt uit de notities van haar persoonlijk onderhoud dat dit onderhoud op normale wijze geschiedde en er geen ernstige problemen waren. Tevens blijkt dat verzoekende partij in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop concrete antwoorden kon formuleren. Er blijkt dan ook uit niets dat verzoekende partij niet in staat zou zijn geweest om haar asielmotieven op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

De twee medische attesten die zij bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 4 en 5) en het per aanvullende nota bijgebrachte psychologisch rapport d.d. 5 september 2024 en medisch attest d.d. 30 juli 2024 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 13, aanvullende nota d.d. 27 september 2024, bijlagen 8 en 9), werpen geen ander licht op het voorgaande. De medische attesten gevoegd bij het verzoekschrift betreffen louter hetzelfde medisch attest d.d. 11 april 2024 dat zij reeds eerder bijbracht en een ouder medisch attest d.d. 16 januari 2024 van dezelfde arts waarin eveneens gewag wordt gemaakt van de cognitieve problemen in hoofde van verzoekende partij en opgemerkt wordt dat er hieromtrent een neurologisch onderzoek lopende is. Het per aanvullende nota bijgebrachte psychologisch rapport en medisch attest bevestigen wederom de cognitieve problemen in hoofde van verzoekende partij doch kan ook uit deze stukken niet worden afgeleid dat verzoekende partij zich in de absolute onmogelijkheid bevindt om in het kader van haar procedure tot internationale bescherming de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Verzoekende partij toont gelet op het voorgaande dan ook niet aan dat er nog bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen, noch preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet aan hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

2.3.4. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Verder benadrukt de Raad, in verband met de kritiek van verzoekende partij op de door verwerende partij gehanteerde informatie inzake Afghanistan, die zij gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht, dat uit de motivering in de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat ook verwerende partij zich bewust is van de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek en dat hiermee rekening werd gehouden. De Raad onderstreept dat zowel verzoekende partij als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoekende partij de taliban omdat ze haar wilden rekruteren vanuit de madrassa alsook haar vader omdat deze haar en haar gezinsleden regelmatig sloeg (notities CGVS, p. 10).

2.3.7. Wat betreft vooreerst de door haar aangehaalde vrees voor de taliban omdat zij haar wilden rekruteren, duidt de Raad er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen over deze poging tot rekrutering, en dit doordat:

(i) uit de beschikbare informatie blijkt dat individuele en gedwongen rekrutering zoals door haar wordt beschreven slechts zelden voorkwam en het in de tribale Afghaanse samenleving veeleer ongeloofwaardig is dat dergelijke rekrutering zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers zou plaatsvinden, alsook dat na de machtsovername door de taliban de *de facto* regering haar eigen strijdkrachten probeert op te bouwen en daarvoor op vrijwillige basis rekruteert en vooral onder hun eigen aanhangers, waarbij gevallen van gedwongen rekrutering niet worden gerapporteerd;

(ii) het aldus niet geloofwaardig is dat de taliban getracht zouden hebben haar bij hen te laten aansluiten zonder dat beroep gedaan werd op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vrienden, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen, temeer nu zij toen al meer dan één jaar aan de macht waren in Afghanistan;

(iii) haar bewering dat de taliban gemaskerd waren toen ze haar en andere jongens meenamen naar een ondergrondse kamer en daar vervolgens preekten over het plegen van zelfmoordaanslagen en het

verdedigen van het land evenmin aannemelijk is, nu (a) het volstrekt onduidelijk is waarom de taliban alsnog gemaskerd zouden rondlopen terwijl zij de officiële machtshebbers waren, (b) het kant noch wal raakt dat zij preekten over het plegen van zelfmoordaanslagen en niet ingezien kan worden jegens wie de taliban deze *modus operandi* nog zouden moeten hanteren en (c) verzoekende partij niet kan specificeren wat de taliban bedoelden toen zij over het verdedigen van het land preekten;

(iv) nergens uit haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt dat de taliban na haar vertrek uit Afghanistan nog verdere stappen hebben genomen om haar op te sporen en zij verklaart dat haar familie, waarmee zij nog contact heeft, het goed stelt; en,

(v) de vaststelling dat zij bij haar eerste registratie nog liet optekenen dat de taliban wel nog bij haar thuis langs geweest waren na haar vertrek uit Afghanistan en bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de taliban nog dreigbrieven gestuurd hadden, doch tijdens haar persoonlijk onderhoud nergens spreekt over verdere bezoeken van de taliban bij haar thuis of over dreigbrieven, de geloofwaardigheid van haar asielrelaas finaal onderuithaalt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen ernstige poging onderneemt om voormelde onaannemelijkheden en omissies in haar verklaringen *in concreto* te weerleggen of te verklaren. Zij beperkt zich tot het algemene betoog dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar jonge leeftijd en cognitieve toestand, doch zij laat geheel na *in concreto* te duiden waar en/of op welke wijze door verwerende partij onvoldoende rekening zou zijn gehouden met deze elementen. Er dient te worden vastgesteld dat noch uit het persoonlijk onderhoud van verzoekende partij, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoekende partij, gelet op haar profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing komt naar voren dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoekende partij en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de leeftijd en cognitieve toestand van verzoekende partij, haar maturiteit, haar persoonlijke situatie, evenals met de algemene situatie in haar land van herkomst.

Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat de taliban geprobeerd zouden hebben haar te rekruteren. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

2.3.8. Waar zij vreest voor haar vader omdat hij haar en haar gezinsleden regelmatig sloeg, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze motiveert dat ook aan deze vrees niet het minste geloof kan worden gehecht, omwille van volgende terechte redenen: *“Wat jouw bewering betreft, waar je stelt niet te willen terugkeren naar Afghanistan omdat jouw vader jou sloeg, dient opgemerkt te worden dat dit niet weet te overtuigen (CGVS, p. 10). Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat je dit element pas een eerste keer aanhaalde tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Nochtans kan verwacht worden dat, indien de beweerde mishandeling door jouw vader overeenstemt met de werkelijkheid en danig ernstig was, jij hier eerder melding van gemaakt zou hebben, in casu quod non. Je werd namelijk al bij DVZ gevraagd of er nog andere redenen waren waarom je Afghanistan verlaten hebt (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Daarnaast werd je ook nog eens gevraagd of je verder nog problemen gekend hebt van algemene aard. Je stelde echter telkenmale dat dit niet het geval was (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.7). Deze vaststelling wekt dan ook eerder het vermoeden dat dit een post-factum verzinsel is in poging om alsnog internationale bescherming aannemelijk te maken.*

Alsook de vaststelling dat jouw vader jouw reis uit Afghanistan geregeld heeft valt niet te rijmen met het gegeven dat je hem zou moeten vrezen (CGVS, p. 11, 12-13). Jouw vader zou waarschijnlijk geen tienduizend dollar uitgeven als hij niet het beste voorheeft met jou (CGVS, p. 12).

Tot slot dient opgemerkt te worden dat je nooit fysieke verwondingen overhield aan de voornoemde slagen die je kreeg (CGVS, p. 11). Evenmin breng jij bewijzen aan die staven dat jij veelvuldig en hardhandig bent geslagen in Afghanistan. Bijgevolg kan niet zomaar aangenomen worden dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Verzoekende partij slaagt er niet in hierop een ander licht te werpen.

Haar verweer dat zij toen zij haar verzoek om internationale bescherming indiende in een zaal was met andere Afghanen en niet in hun aanwezigheid negatief wou praten over haar vader aangezien dit binnen de Afghaanse cultuur beschouwd wordt als een gebrek aan respect, verklaart onvoldoende waarom zij deze vrees pas voor het eerst aanhaalde voor het Commissariaat-generaal. Immers werd zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat plaatsvond op 17 januari 2024, *i.e.* een andere dag dan deze waarop zij haar verzoek om internationale bescherming indiende, eveneens gevraagd of er nog andere redenen waren waarom zij Afghanistan verlaten had, waardoor mag worden verwacht dat zij melding zou hebben gemaakt van haar vrees voor haar vader omdat hij haar sloeg. Toen haar tijdens haar persoonlijk onderhoud

op het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom zij hiervan geen melding had gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelde zij louter dat ze dit was vergeten (notities CGVS, vraag 92), hetgeen niet ernstig is indien zij daadwerkelijk een vrees koestert voor haar vader omdat hij haar en de andere gezinsleden regelmatig sloeg. Dit geldt des te meer nu haar op het einde van het interview nog gevraagd werd of zij naast de door haar aangehaalde problemen nog andere problemen (zoals met de autoriteiten, met medeburgers of problemen van algemene aard) heeft gekend, waarop zij evenwel ontkennend antwoordde (vragenlijst CGVS, vraag 7). Waar verzoekende partij deze ommissie tracht te verschonen door te wijzen op haar cognitieve problemen, bemerkt de Raad dat uit de door haar bijgebrachte medische en psychologische attesten niet afgeleid kan worden dat haar cognitieve toestand van die aard is dat zij niet in staat zou zijn om op een eenduidige wijze alle redenen op te noemen waarom zij een terugkeer naar Afghanistan vreest wanneer hiernaar wordt gevraagd. Het is dan ook geenszins onredelijk om van haar te verwachten dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij uitdrukkelijk gevraagd werd naar haar problemen in Afghanistan en wie of wat zij vreest bij terugkeer naar haar land, gewag zou maken van haar vrees voor haar vader.

Verder oppert verzoekende partij dat uit het feit dat haar vader haar reis regelde niet afgeleid kan worden dat haar vrees voor haar vader ongegrond is, temeer nu haar reis werd betaald met geld dat haar broer vanuit België opstuurde. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet wist vanwaar het geld voor haar reis kwam en slechts vermoedde dat haar ouders het hadden opgespaard van het geld dat haar broer soms naar huis stuurde (notities CGVS, vraag 120-121). Dat haar vader niet het beste met haar zou voor hebben maar dan blijkbaar wel dit opgespaarde bedrag van tienduizend dollar zou uitgeven om verzoekende partij in veiligheid te brengen, houdt geen steek.

2.3.9. Inzake de door verzoekende partij neergelegde documenten, wijst de Raad op navolgende terechte motivering van verwerende partij, die door verzoekende partij evenmin *in concreto* wordt weerlegd: *“De overige documenten die jij hebt voorgelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen conclusie om te buigen. Zo is jouw taskara een indicatie van jouw identiteit en herkomst, hetgeen niet betwist wordt in deze beslissing. Jouw kaart en certificaat van de madrassa ondersteunt jouw verklaring dat je naar de madrassa ging, hetgeen an sich evenmin betwist wordt. Dat je naar de madrassa ging houdt echter niet automatisch in dat de taliban jou probeerden te rekruteren. Dit dien je in concreto aannemelijk te maken, hetgeen jou niet gelukt is (zie supra).*

Het medisch attest is evenmin bij machte een ander licht te werpen op de reeds gedane appreciatie. Indien jij echter van oordeel bent dat jouw cognitieve toestand danig ernstig is en jij hierom niet kan terugkeren naar Afghanistan dan dien je jou te wenden tot de geëigende procedure.” Deze documenten zijn dan ook niet van aard een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen.

2.3.10. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing omtrent de situatie van haar oudste broer M. R. en in het bijzonder het gegeven dat hem in 2016 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, geheel ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.3.11. In het verzoekschrift wordt voorts nog gewag gemaakt van een nooit eerder aangehaald incident dat zou hebben plaatsgevonden tijdens de reisweg van verzoekende partij, op de grens tussen Italië en Slovenië. Zij zou er het slachtoffer zijn geweest van misbruik door een mensensmokkelaar en van dit misbruik zou een video zijn gemaakt. Zij vreest dat deze video werd verspreid. In het verzoekschrift wordt gesteld dat het verzoekende partij niet kwalijk genomen kan worden hiervan niet eerder melding te hebben gemaakt, gelet op het enorme schaamtegevoel in haar hoofde alsook het feit dat tijdens haar persoonlijk onderhoud geen vragen gesteld werden over de problemen die zij kende tijdens haar reisweg. Ten slotte wordt nog verwezen naar de “COI Focus” betreffende “België: Afghaanse bendes en sociale media” van 11 september 2023 (bijlage 6 van het verzoekschrift) waaruit blijkt dat er de laatste jaren diverse berichten verschenen zijn over seksueel misbruik van Afghaanse jongens door andere Afghaanse vluchtelingen of door Afghaanse smokkelaars.

De Raad wijst er vooreerst op dat een loutere verwijzing naar informatie van algemene aard niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij, zo blijkt uit wat volgt, in gebreke blijft.

Hoewel er begrip voor kan worden opgebracht dat het niet eenvoudig is om over dergelijke zaken te spreken, oordeelt de Raad evenwel dat in alle redelijkheid van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij hiervan minstens melding van zou hebben gemaakt tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, waar zij uitgebreid de kans kreeg om te vertellen over de redenen waarom zij een terugkeer naar Afghanistan vreest. De loutere opmerking dat haar tijdens haar persoonlijk onderhoud geen vragen werden gesteld omtrent haar reisweg, kan niet volstaan om te verklaren waarom zij hierover tijdens

haar persoonlijk onderhoud met geen woord repte. Immers werd haar op het einde van haar persoonlijk onderhoud nog de vraag gesteld of zij nog iets toe te voegen had, hetgeen echter niet het geval was (notities CGVS, p. 13). De vaststelling dat zij deze feiten onvermeld liet en pas voor het eerst aanbrengt in het kader van haar beroep, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van deze feiten en haar bewering omwille hiervan een terugkeer naar Afghanistan te vrezen. Zij het bovendien nog bemerkt dat deze feiten ondertussen dateren van meer dan een jaar geleden en dat uit niets blijkt dat zij nadien nog bedreigd of gevisieerd werd door deze persoon. Evenmin heeft zij concrete indicaties dat er daadwerkelijk een video van haar is verspreid waarop zij identificeerbaar afgebeeld wordt. Verzoekende partij toont dan ook niet concreet aan dat zij omwille van deze feiten die zouden hebben plaatsgevonden na haar vertrek uit Afghanistan bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt.

2.3.12. Waar in het per aanvullende nota bijgebrachte psychologisch rapport d.d. 5 september 2024 en medisch attest d.d. 30 juli 2024 nog gesteld wordt dat de cognitieve toestand van verzoekende partij te wijten is aan een hersentrauma in Bulgarije en meerdere slagen op haar hoofd tijdens haar ontwikkeling alsook gewag wordt gemaakt van een litteken en pijn in de lendenen bij verzoekende partij, hetgeen zou overeenkomen met haar verklaring in haar kindertijd door haar vader op haar schedel en rug te zijn geslagen, wijst de Raad er echter op dat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen of trauma opliep. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

2.3.13. Waar doorheen het verzoekschrift verwezen wordt naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad er nog op dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentswaarde heeft. Voorliggend verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld en verzoekende partij dient hierbij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar zij echter manifest in gebreke blijft.

2.3.14. Daarnaast haalt verzoekende partij nog een vrees voor vervolging aan omwille van haar (gepercipieerde) verwestering wegens haar lang verblijf in Europa. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij hieromtrent het UNHCR "*Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Procedures Issued in the context of the preliminary ruling reference tot he Court of Justice of the European Union in the case of K., L. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-646/21)*" (bijlage 3) alsook een aantal stukken inzake haar leven in België, met name een schoolattest en getuigenissen van haar leerkrachten (bijlagen 7 en 8).

Per aanvullende nota d.d. 27 september 2024 en ter terechtzitting legt verzoekende partij inzake haar voorgehouden verwestering nog een schoolattest en een aantal getuigenissen neer (zie rechtsplegingsdossier, stukken 13 en 15).

In navolging van de commissaris-generaal, benadrukt de Raad dat uit het geheel van de landeninformatie die door partijen werd bijgebracht niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu stelt de Raad echter vast dat door verzoekende partij niet de minste concrete informatie wordt bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Vooreerst kan uit het enkele gegeven dat verzoekende partij op veertienjarige leeftijd Afghanistan verliet (begin 2023) en ondertussen ongeveer iets meer dan een jaar in België verblijft (sinds juni 2023) niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat zij daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou

terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Met een loutere verwijzing naar haar verblijf in België toont zij geenszins aan dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekende partij een deel van haar vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, onderstreept de Raad dat zij niettemin tot haar veertien jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat zij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dit geldt des te meer nu zij voor haar vertrek uit Afghanistan twee en een half à drie jaar lessen gevolgd zou hebben in een madrassa (notities CGVS, p. 4). Voorts verklaart zij afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid, en zou zij nog meer dan één jaar in Afghanistan hebben geleefd na de machtsovername door de taliban (notities CGVS, p. 5 en 7), waardoor allerminst gesteld kan worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden haar volledig onbekend zouden zijn. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die Afghanistan nog geen twee jaar geleden verliet, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dit geldt des te meer nu zij nog contact heeft met haar netwerk in haar regio van herkomst (notities CGVS, p. 7), dat haar kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij zij zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens blijkt dat verzoekende partij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtu en dat zij nog steeds soennitisch moslim is, in België naar de moskee gaat en islamitische filmpjes op haar TikTok-account plaatst (notities CGVS, p. 7-8).

Verzoekende partij oppert weliswaar dat zij *“zich duidelijk heeft aangepast aan de Belgische samenleving en de hier van toepassing zijnde gedragsregels”* en *“de normen en waarden die aan de basis liggen van deze regels eigen heeft gemaakt en tot een kernbestanddeel van zijn leven hier in België heeft gemaakt op een manier dat dit onlosmakelijk tot zijn identiteit en zijn persoonlijkheid is gaan behoren en dat er van hem dus niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft na terugkeer in Afghanistan”*, doch dient te worden vastgesteld dat zij geen concrete persoonlijke elementen aanhaalt waaruit zou kunnen blijken dat haar verblijf in België zich in haar hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen toe. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte schoolattesten en getuigenissen van leerkrachten en andere personen die verzoekende partij hier in België omringen blijkt dat verzoekende partij gemotiveerd is om zich te integreren en zich inspant op school, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoekende partij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat zij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoekende partij toont hiermee geenszins aan dat zij fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan haar identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in haar hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Uit niets blijkt dat verzoekende partij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Omtrent de aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient nog in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen

worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.3.15. Verder dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: “a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.3.16. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast, na een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Immers blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op de jonge leeftijd van verzoekende partij en haar afwezigheid uit Afghanistan, stelt de Raad evenwel vast dat niet *in concreto* wordt aangetoond dat verzoekende partij, die Afghanistan op veertienjarige leeftijd verliet begin 2023, *i.e.* meer dan een jaar na de machtsovername door de taliban, en bij haar vertrek reeds een zekere maturiteit had, na een verblijf in België van iets meer dan een jaar (sinds juni 2023) bij terugkeer naar Afghanistan een verhoogd risico loopt om aldaar het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.17. Wat betreft nog de aangehaalde schending van artikel 3 Kinderrechtenverdrag, wijst de Raad erop dat de algemene overweging dat het belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin duidelijk omschreven voorwaarden zijn voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad onderstreept dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De commissaris-generaal is enkel bevoegd om na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde de verzoeker om internationale bescherming al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en de commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. De Raad bemerkt verder dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekende partij en in een aangepaste behandeling van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorzien. Verzoekende partij werd op 17 april 2024 gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Ook blijkt uit wat voorafgaat dat rekening gehouden werd de leeftijd, cognitieve toestand, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoekende partij. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid erop gewezen heeft dat verzoekende partij minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoekende partij van toepassing is. De commissaris-generaal heeft derhalve volgens de Raad tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van

verzoekende partij terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind. Derhalve beroept verzoekende partij zich niet op dienstige wijze op de schending van voormelde bepaling.

2.3.18. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 17 april 2024 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtu en bijgestaan door haar advocaat alsook haar voogd. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.19. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT